

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

listopad 2015

9. ročník / 11. číslo

Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.“ (J 12,26)

Z kázání svatého opata Bernarda

Spěchejme k bratřím, kteří nás očekávají

K čemu je svatým naše chvála, k čemu je jim naše oslavování, k čemu i tento dnešní svátek? Co znamenají pozemské pocty pro ty, jimž podle spolehlivého Synova příslibu prokazuje poctu nebeský Otec? Co pro ně znamená, že je velebíme? Svati nepotřebují, abychom je uctívali, a naše zbožná oddanost jim nepřináší žádný zisk. Je jasné, že to není důležité pro ně, ale pro nás, když s úctou slavíme jejich památku. Přiznávám se, že při vzpomínce na ně pocítuji, jak se ve mně probouzí mocná touha.

Především v nás památka svatých vzbuzuje nebo posiluje touhu patřit do jejich společnosti, která je pro nás tak žádoucí, a stát se spoluobčany a společníky blažených duchů, připojit se k shromáždění patriarchů, k zástupům proroků, radě apoštolů, velikému množství mučedníků, sdružení vyznavačů, sborům panen, být pohromadě a radovat se ve společenství všech svatých. Očekává nás obec prvorozených křesťanů, a my o to nedbáme; touží po nás svatí, a my si toho nevážíme; čekají na nás spravedliví, a my na to nehledíme.

Vzchopme se už konečně, bratři, povstaňme s Kristem, usilujme o to, co pochází shůry, a myslíme na to. Vzhlížejte s touhou k těm, kteří touží po nás, spěchejme k těm, kteří nás očekávají, předložme přání svého srdce těm, kteří nás vyhlížejí. Přejme si nejen být ve společnosti svatých, ale mít i účast na jejich štěstí, a toužíme-li po jejich přítomnosti, ucházejme se velmi horlivě také o to, abychom měli účast na jejich slávě. V této ctižádosti není nic zhoubného a vroucí touha po takové slávě není nic nebezpečného.

A druhá touha, která nás naplňuje při slavení památky svatých, směřuje k tomu, aby se i nám ukázal Kristus, náš život, tak jako se ukázal jim, a abychom se také my s ním ukázali ve slávě. Neboť zatím se nám Kristus, naše hlava, nepředstavuje tak, jak je nyní, ale máme ho před očima v té podobě, jakým se pro nás stal: ne s korunou slávy, ale ověnčený trním našich hříchů. Bylo by hanbou stát se zhýčkaným údem, když patříme k hlavě, korunované trním; zatím není žádný purpur ke cti, ale spíše na posměch. Až Kristus přijde, už se nebude zvěstovat jeho smrt, abychom věděli, že i my jsme už mrtví a že náš život je skrytý s ním. Tehdy se ukáže oslavená hlava a s ní budou zářit oslavené údy, neboť on přemění naše ubohé tělo, aby to odpovídalo slávě, kterou má hlava, to jest on sám.

Po této slávě tedy bezpečně dychtíme s celou ctižádostí. Abychom směli v tuto slávu doufat a ucházet se o tak velikou blaženost, k tomu je ovšem třeba velice toužit také po pomoci svatých, aby nám bylo dáno na jejich přímluvu, čeho nemůžeme sami dosáhnout.

Z řeči svatého biskupa Ambrože nad hrobem vlastního bratra Satyra

---

Je třeba zemřít s Kristem, abychom s ním žili

Vidíme, že i smrt může být ziskem a život trestem. Proto říká apoštol Pavel: Pro mě život je Kristus a smrt ziskem. Co je pro nás Kristus, ne-li smrt těla a duch, který dává život? A proto je třeba zemřít s Kristem, abychom s ním žili. Buďme ochotni denně umírat a zvykejme si na to, aby se naše duše tímto odloučením učila zbavovat toho, po čem touží tělo, a jako by byla na výšině, kam už nedosáhnou pozemské vášně a nemohou ji strhnout k sobě, aby přijímala podobu smrti, a tak nepropadla jejímu trestu. Neboť zákon těla je v rozporu se zákonem ducha a chce nás podrobit zákonu hříchu. Jaký je na to lék? Kdo mě vysvobodí od těla propadlého této smrti? Milost Boží skrze Ježíše Krista, našeho Pána.

Máme lékaře, užívejme lék. Naším lékem je Kristova milost a tělem propadlým smrti je naše tělo. Žijme tedy jako cizinci vůči tělu, abychom nebyli cizí vůči Kristu; i když žijeme v těle, nedejme se vést tím, co chce tělo; nezanedbávejme práva přirozenosti, ale dávejme přednost darům milosti.

Co ještě dále? Celý svět je vykoupen smrtí jednoho. Kristus by byl mohl nezemřít, kdyby byl chtěl; ale on nepovažoval za správné vyhnout se smrti, jako by nemohla přinést žádný užitek, a lépe než svou smrtí by nás byl nezachránil. A proto je jeho smrt životem všech. Jsme označováni křížem, znamením jeho smrti, ohlašujeme jeho smrt modlitbou, zvěstujeme jeho smrt slavením oběti; jeho smrt je vítězství, jeho smrt je dílo spásy, po celém světě se jeho smrt každoročně slaví.

Co ještě máme říci o jeho smrti, když můžeme ukázat na jeho božském příkladu, že jedině smrt nám získala nesmrtelnost a přinesla vykoupení ze smrti? Není tedy třeba nad smrtí naříkat, neboť je nástrojem spásy všech; není třeba utíkat před smrtí, neboť Syn Boží jí nepohrdl a nevyhnul se jí.

Smrt sice nepatřila k lidské přirozenosti, ale stala se pak něčím přirozeným; Bůh neustanovil smrt od počátku, ale dal ji jako lék. Neboť člověk byl za svou zpronevěru odsouzen k denní lopotě, naříkal, těžce to nesl a začal mít nešťastný život. Bylo třeba učinit konec tomuto zlému stavu, a tak měla smrt navrátit, co život ztratil. Nesmrtelnost bez milosti by byla spíše břemenem než ziskem.

Duše má tedy možnost opustit labyrint tohoto života a veškerou tělesnou tíhu a směřovat k nebeským sborům – i když tam mohou dojít jen svatí – a vzdávat Bohu chválu, kterou mu za doprovodu ceter vzdávají nebešťané, jak víme z prorocké knihy: Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane, Bože vševládny! Spravedlivé a věrné jsou tvé cesty, králi věků. Kdo by ti, Pane, nevzdával úctu, kdo by neslavil tvé jméno? Neboť ty jediný jsi svatý a všechny národy přijdou a budou se před tebou klanět. A duše má také možnost vidět, Ježíši, tvou svatbu, při níž se za radostného zpěvu všech přivádí nevěsta ze země do nebe – k tobě přichází každý člověk – a už nepodléhá světu, ale je spojena s duchem. To si přál svatý David ze všeho nejvíce, aby to spatřil a uviděl. Říká: Jen jedno jedině na Pána žádám, po jednom toužím, abych směl v Pánově domě přebývat po celý život, na jeho dobrotu patřit.“

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Vavřince

Kalendárium

1. listopadu 2015 od 17,00 v rotundě Nalezení sv. Kříže v ulici Karolíny Světlé 21 bude slavit slavnost Všech svatých.

2. listopadu 2015 od 18,00 se v Communii v ulici Karolíny Světlé 21 na Praze 1 bude konat další Modlitební večer. Pokud byste se chtěli přidat, dejte, prosím, vědět mailem (madlova@starokatolici.cz) nebo osobně přímo v kostele sestře Monice, aby s vámi počítala kvůli vytištění biblických textů.

8. listopadu 2015 od 17,00 se při bohoslužbě v rotundě Nalezení sv. Kříže v ulici Karolíny Světlé bude konat sbírka Utrechtské unie s názvem sv. Willibrord. Peníze z této sbírky budou využity na misijní projekty.

10. listopadu 2015 od 18,00 k nám do rotundy Nalezení sv. Kříže v ulici Karolíny Světlé zavítá po delší době další ekumenický host. Tentokrát jím bude Joel Ruml, odstupující synodní senior ČCE a 1. místopředseda Ekumenické rady církví v ČR. Po bohoslužbě, tj. od 19,00, bude s bratrem Joelem opět beseda v Communii.

15. listopadu 2015 od 9,00 se mimořádně bude konat bohoslužba v rotundě Nalezení sv. Kříže v ulici Karolíny Světlé a již se ten den nebude konat bohoslužba v tradičním čase od 17,00. Důvod je ten, že ranní bohoslužba se bude současně přenášet i radiovými vlnami na Českém rozhlase Dvojce. Prosíme Vás tedy, abyste se z těchto důvodů dostavili na bohoslužbu včas (tedy nějak před 9. hodinou), protože pozdější příchod by mohl být slyšet a mohl by tak narušit průběh vysílání. Děkujeme za pochopení a budeme se těšit!

22. listopadu 2015 od 17,00 v rotundě Nalezení sv. Kříže v ulici Karolíny Světlé oslavíme poslední neděli v mezidobí, tzv. neděli Opětovného příchodu Páně.

Kalendář farní obce

---

24. listopadu 2015 od 19,00 se v Communiu v ulici Karolíny Světlé 21 na Praze 1 bude konat další s řady setkání, na kterých si povídáme o specifikách starokatolické církve a vůbec o všem, co nás na naší víře zajímá.

27. listopadu 2015 od 17,00 nás čeká poslední páteční bohoslužba u sv. Vavřince. V pátek 4. prosince 2015 již budeme sloužit v Communiu kolem stolu.

28. listopadu 2015 od 10,00 se v katedrálním chrámu sv. Vavřince na Petříně bude konat jáhenské svěcení Petry Baslové, Martina Kováče a Moniky Mádlové.

29. listopadu 2015 od 17,00 v rotundě Nalezení sv. Kříže společně oslavíme 1. neděli adventní. Po bohoslužbě bychom Vás rádi pozvali na pár slov do Communia, abychom Vám mohli předat informace z mimořádné synody a mohli společně probrat věci s tím související.

Událo se

28. října 2015 se opět konala ekumenická akce Modlitba za domov. Dopoledne jste mohli navštívit bohatý doprovodný program v komunitním centru Matky Terezy, který vyvrcholil koncertem kapely Asonance. Odpoledne jste se pak mohli již tradičně účastnit ekumenického setkání v kostele Nejsvětějšího srdce Páně na Náměstí Jiřího z Poděbrad, který byl živě vysílán na druhém programu České televize. Pořadem provázela Martina Kociánová a náš biskup Dušan Hejbal.

Narozeniny v listopadu slaví:

Nina Antošová, Marcel Čížek, Mgr. Kateřina Eichlerová, Dušan Hejbal st., Robert Hula, Tomáš Kordáč, Martin Kováč, Michal Merhaut, Angelika Petáková, Ing. Miloš Síbek, Darina Veselá, David František Wagner, František Zeman.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

1. 11. – Slavnost Všech svatých

Mdr 3,1-9

Ž 24

Zj 21,1-6a

J 15,12-21

Životopisy ověčené neuvěřitelnými legendami. Zázraky, kterým těžko uvěřit nebo moudrost, ze které se nám tají dech. Tak výjimeční, tak jiní, tak svatí... My jsme vedle nich jen malé zanedbatelné bytosti se všemi svými chybami, které nedokážeme smazat ze svého kdysi snad i bílého šatu. Ten kontrast mezi námi a tvářemi z obrazů či sochami na piedestalu je tak markantní, že můžeme začít pochybovat, zdali jsme vůbec Božími dětmi.

Jenže svatí nám nemají být příkladem k tomu, abychom si více uvědomovali svoji slabost. Z jejich života se máme inspirovat spíše jejich zbožností, resp. jejich vztahem k Bohu. Spíše ve chvílích, kdy si říkáme, jak správně naslouchat Bohu, jak správně se modlit, jak být správným služebníkem Páně, hledejme odpovědi u těch, kterým říkáme svatí.

Nezapomínejme však také na ty, kteří ve všech směrech byli dobrými učedníky a následovali Krista plně a opravdově, přesto se nedostali do žádné z knih ani nebyli zobrazeni na žádném uměleckém díle. A možná v jejich prostém a pokorném životě v Ježíši Kristu bychom našli právě ty odpovědi na naše otázky, ten pravý příklad pro náš život.

2. 11. – Památka zesnulých

Da 12,1-3 (Iz 25,6-9; Mdr 3,1-9; 2Mak 12,43-45)

Ž 23 (Ž 42; Ž 103; Ž 116)

Ř 5,5-11 (Ř 8,14-23; 1K 15,20-28; 1Te 4,13-18)

Mt 25,31-46 (L 12,35-40; J 5,24-29; J 11,32-44; J 14,1-6)

Přichází hodina, kdy mrtví uslyší hlas Syna Božího, a když uslyší, budou žít, slyšíme v evangeliu. Slyšet Kristův hlas. Hlas toho, který žil náš život, prožil naší smrt a předchází nás branou vzkříšení.

Ježíš náš život přijal za svůj a tím mu dává smysl a cíl. Ježíš je dárce života, který v nás začíná už tady na zemi: je to nový způsob života, život víry. Kdo věří, už má život věčný. Už přešel ze smrti do života. A Ježíš je také dárce vzkříšení pro ty, kdo už zemřeli. I oni mají naději. I pro ně přišel a i na ně myslel v hodině své smrti. Bez této perspektivy není život opravdu životem.

Bůh, kterému věříme, je Bůh, od kterého se dájí čekat nové a dobré věci. Bůh, u kterého je připravena budoucnost pro každého – i pro toho, kdo si myslí, že už žádnou budoucnost nemá.

8. 11. – 33. neděle v mezidobí

1S 1,4-20

1S 2

Žd 10,11-14(.15-18).19-25

Mk 13,1-8

Předposlední neděle v mezidobí a v dnešním evangeliu se dočítáme o zničení chrámu a znameních, které tomu budou předcházet. Mnozí budou přicházet jeho jménem a budou říkat: „Já jsem to!“, ale my se nemáme dát oklamat. Právě nyní jen 14 dní před první nedělí adventní, kdy začne období, kdy si budeme připomínat Ježíšův příchod, ať už jako vzpomínku na historickou událost či eschatologicky, toto varování najednou dostává zvláštního významu. Již to není jen jedna z mnohých vět kdysi vyřčených, které možná v textu jen tak přelétáme. Vždyť kdo by se dnes vydával za Krista, kdo by nás chtěl takovým bludem svádět na scesti...?

Kolik však takových vět berem na lehčí váhu, kolik vět v Bibli takhle jen přelétáme z důvodu, že máme pocit, že text je již neaktuální či se jedná o pouhou historickou zmínku. Advent se však blíží a tak k nám dnes snad promluví Písmo aktuálněji, protože příchod Páně může být blízko.

22. 11. – 34. neděle v mezidobí (Opětovného příchodu Páně – Krista Krále)

2S 23,1-7

Ž 132

Zj 1,4b-8

J 18,33-37

V dnešním evangeliu se setkávají dvě velmi rozdílné postavy. Z pozemského hlediska vyniká Pilát jako představitel Římské říše, která ovládala celý tehdy známý svět. Z pohledu Božího, z pohledu víry má převahu Ježíš, zbídačelý a souzený zločinec. Jeho království přichází. Svým způsobem stojí i dnes před vladaři a parlamenty, jejichž moc je omezená a dočasná. Co z nich zbude za pár let? Co bychom dnes věděli o nějakém místodržiteli na blízkém Východě, kdyby se nestal tragickou figurkou v procesu, který vedla zloba a zášť proti Božímu Synu?

Ale on tak stojí i před námi. Stejně jako Pilát máme v rukou jeho vládu v našem životě a stejně jako Pilát je to rozhodování dočasné a nic to nezmění na jeho skutečné duchovní moci a slávě. Někdy jsme opili svou svobodou a zapomínáme, že přijmout jeho vládu ve svém životě otvírá člověku novou dimenzi, osvobozuje ho od jeho malosti a dává mu nové šance.

29. 11. – 1. neděle adventní

Jr 33,14-16

Ž 25

1Te 3,9-13

L 21,25-36

Advent je začátek nového církevního roku. Jsme opět na začátku a to je veliký dar, velká šance. Můžeme-li znovu začínat, jsme duchovně mladí. Začátek ale není chvilková akce, která nemá souvislost. Každý začátek musí mít své pokračování, své rozvinutí a svůj výsledek. Čtyři adventní neděle jsou očekáváním noci, která změnila tmu ve světlo, noci Božího narození, kdy Bůh přišel mezi nás jako náš bratr, jako člověk Ježíš. Vánoce, na něž se připravujeme, patří všem, kteří umějí a mají co očekávat.

Evangelium líčí apokalyptická průvodní znamení Kristova druhého příchodu a mluví o úzkosti. Tu přeče každý z nás zná. Ale právě proto tu zní Kristova slova: Vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení. Vzpřimte se a zdvihněte hlavu - to není troubení k ústupu a návod ke strachu. Každá situace v sobě skrývá Boží výzvu a ta dnešní situace je nabitá nadějí. I to je naše adventní šance.

Bůh k nám v Ježíši přišel a přichází, ale ani my nemáme a nemůžeme mít Boha ve svých rukou. I my musíme čekat na stále nové Boží vstupy do našeho života.

30. 11. – Svátek sv. Ondřeje

Ř 10,9-18

Ž 19

Mt 4,18-22

Apoštol Ondřej, jeden z Dvanácti. Pocházel z Betsaidy, která leží na severovýchodním břehu Genezaretského jezera. Ježíš ho povolal právě u tohoto jezera, kde lovili ryby, ke svému následování ještě s jeho bratrem Šimonem Petrem.

Po Letnicích vedli jeho kroky směrem na východ, proto je také nazýván jako „Apoštol Východu“. Nejvíce však působil hlavně v Řecku. Tam byl také zadržen v městě Patrasu a odsouzen k ukřižování. Ondřej, stejně jako jeho bratr Petr, si však přál, aby byl ukřižovaný na jiném kříži než Ježíš. Toto poslední přání mu splněno a byl mu připraven kříž ve tvaru písmene X. Na kříž však nebyl přibit, ale přivázán. Takto trpěl tři dny, než vydechl naposledy. Psal se rok 70, 30. listopad.

Svatá Willibrord

Svatý Willibrord byl velkým misionářem na přelomu 7. a 8. století. Nejvíce působil ve Frísku a stal se prvním arcibiskupem Utrechtu. Právě z tohoto důvodu je považován za patrona Utrechtské unie a utrechtský arcibiskup se považuje za jeho přímého nástupce v nepřerušené linii. Jeho památka spadá na 7. listopadu, tedy na den, kdy ukončil svou pozemskou službu Pánu (v roce 739) a právě k tomuto dnu, resp. k nejbližší neděli k této památce se vztahuje i sbírka Utrechtské unie, jejíž výtěžek se pak používá na misionářské projekty.

Svatý Willibrord se narodil kolem roku 657 v Northumbrii, což je na pomezí Anglie a Skotska. Jeho otec Willigis byl anglosaský šlechtic, který se po smrti své ženy mnichem a později žil dokonce jako poustevník. Proto dal svého syna Willibrorda v sedmi letech na výchovu do benediktýnského kláštera v Riponu (na území dnešního North Yorkshiru). Tento klášter založil a v té době vedl sv. Wilfrid, který se také staral o Willibrordovu výchovu.

Již ve věku 15 let složil řeholní sliby a o pět let později klášter opustil a přesunul se do kláštera v Rathmelsigu na severozápadě či západě Irsku. Důvodem jeho odchodu bylo to, že se klonil k římské tradici, kdy hlavou lokální církve je biskup, ovšem v irsko-skotské tradici byl centrem lokální církve klášter a její hlavou tím pádem představený kláštera. Tímto přesunem se mimo jiné vyhnul i pozdějším církevně-politickým sporům a mohl se setkat s anglosaskými krajany Egbertem a Wigbertem, se kterými začal plánovat své misijní působení ve Frísku. Někdy v té době (kolem roku 688) také přijal kněžské svěcení pod vedením právě sv. Egberta.

Dalším zlomovým rokem ve Willibrordově životě byl rok 690, kdy franský majordom Pipin II. porazil fríského krále Radboda. Tím pro sebe získal provincii na severu dnešního Nizozemí. Willibrord tak mohl vyrazit na svou misijní cestu a svou činnost započal v Antverpách se souhlasem franského majordoma.

Evangelizace pohanského obyvatelstva byla velmi náročná a pomalá, protože část území byla stále pod nadvládou Radboda a ten se snažil křesťanství vymístit. Svátý Willibrord tak do Fríska přinesl kult sv. Osvalda a také irsko-skotský ideál asketického bezdomovectví potulných mnichů. Tato idea se pak ještě držela

---

Životopisy svatých

---

i u anglických misionářů ve Švedsku. Svatý Eskil (+1080) například z tohoto důvodu věřil, že čím vzdálenější je od svého domova, tím blíže je k nebi.

Willibrord sám se však tomuto ideálu bránil a naopak spolupracoval s katolickým majordomem a s římským biskupem na začlenění misionářů do Římské říše. Proto se Willibrord v roce 695 vydal na popud Pipina II. do Říma, kde dostal požehnání k fríské misii a byl vysvěcen na arcibiskupa Frísů. Po svém návratu na své misijní území postavil v Utrechtu kostel a klášter, který se stal jeho sídlem a místním centrem vzdělávání. Tak mohl Willibrord ve své osobě spojit obě tehdejší misijní koncepce – byl představeným kláštera, podřízený vladaři a zároveň byl jako arcibiskup podřízen římskému biskupu.

O tři roky později založil v Echternachu (dnešní Lucembursko) významné opatství, které stojí do dnes a kde se také nacházejí Willibrordovy ostatky.

Willibrord se nebál radostnou zvěst kázat i samotnému Radbodovi. Pro misionářovu smělost a neoblomné přesvědčení ho nechal vykonávat svou činnost dál, i když sám křesťanství nikdy nepřijal. Ovšem když došlo mezi Franky k rozbrojům v roce 716, neváhal využít příležitosti, aby opět získal kontrolu nad Frískem. Zbořil v té době spoustu kostelů a pobil velké množství křesťanským misionářů. Jeho snaha o zpohanštění jeho původního území však vydržela pouze čtyři roky. Když pak Radbod v roce 719 zemřel, Willibrord znovu započal svou misijní práci. To už však byl majordomem Pipinův syn Karel Martel (Willibrord v roce 714 pokřtil jeho syna Pipina Krátkého, budoucího franského krále) a za jeho vlády byla mnohem klidnější atmosféra pro evangelizaci, než za Pipina II.

Willibrord se pokoušel o misiji i třeba v Dánsku, tam však neměl velké úspěchy. Přesto se však misii věnoval až do velmi pokročilého věku. Ve věku 70 let pak napsal o svém působení krátký spis „In Dei nomine feliciter“ (Šťasten v Božím jménu) a své poslední roky strávil právě v Echternachu, kde také skonal v pozeňnaném věku 82 let.

V Echternachu se každoročně koná na Svatodušní svátky pestrý průvod zasvěcený právě sv. Willibrordovi. Jeho účastníci pochodují přes celé město velmi zvláštním tanečním krokem. Původně to byli tři kroky vpřed a dva vzad, od roku 1974 je to však jeden krok vřed a vlevo a jeden krok vřed a vpravo. První zmínka o tomto procesí se objevuje v roce 1497. Bylo několik snah tento průvod zrušit, ale vždy se jeho památka obnovila a tak přetrvává až do dnešních dnů. O jeho původu se spekuluje. Je možné, že je to pozůstatek kajících procesí či napodobování křesťanských poutníků, ale není vyloučeno, že kořeny průvodu sahají i k nějakým pohanským rituálům. Ať už je původ pochodu jakýkoliv, dnes bývá vždy zakončen u světcova hrobu slavnostní bohoslužbou.

Farní vyúčtování za měsíce říjen 2015

Příjmy:

sbírky: 3 820,-
příspěvky: 1 830,-

CELKEM: 4 650,-

Výdaje:

Communio (nájem) 843,-
Communio (služby) 280,-
Telefonica O2 616,-
varhanní doprovod 2 000,-
květiny 332,-

CELKEM: 4 071,-

ROZDÍL: 579,-

Běžný účet k 31. 10. 2015: 935 822,-
Pokladna k 31. 10. 2015: 43 916,-
CELKEM: 979 738,-